

Нічні зошити

КУПИТИ

Сучасна моторозна інтерпретація історії про Шехеризаду від автора серії-бестселера "Школа Тіні" Дж. А. Вайта. За книгою на Netflix випущено однойменний фентезійний фільм з елементами жахів.

Алекс обожнює історії жахів, але тепер він сам опинився у пастці! Відчайдушно бажаючи спалити свої нічні зошити, повні страшних оповідань, Алекс спускається в підвал дому. Але з квартири 4Е невимовно солодко пахне гарбузовим пирогом і так гучно лунає улюблений жахастик хлопця. Як можна опиратися цьому поклику? Без зайвих вагань Алекс стукає у двері квартири. Йому відчиняє незнайомка та ласкаво запрошує на гостину. Та щойно Алекс перетинає поріг квартири, двері розчиняються в повітрі, а хлопець потрапляє в полон відьми... Чи вдасться Алексу перехитрити злу чаклунку та знову побачити сім'ю?

Не той поверх

Коли рідні нарешті заснули, із рюкзаком через плече Алекс вислизнув із квартири, обережно зачинивши вхідні двері, щоб ненароком не наробити шуму. Зараз, без сонячного світла, коридор восьмого поверху жахав ще більше. Алекс затримався на килимку біля дверей, опираючись бажанню повернутися до свого теплого та зручного ліжка.

«Якщо зробиш це, — думав він, — ти і завтра будеш тільки Алексом Мошером.

Диваком.

Психом.

Невдахою.

Чи цього ти хочеш?»

— Ні, — прошепотів він.

Не даючи собі передумати, Алекс рушив до ліфтау кінці коридору.

Протягом дня уривки життя його сусідів просочувалися крізь тонкі двері: приглушені розмови, рев телевізорів, потуги сина місіс Гарсії у грі на скрипці. Однак у цей нічний час коридор був майже тихим. Чулося лише гудіння закопченої лампочки, яке нагадувало звуки розлюченого шершня, і тихе шелестіння у рюкзаку Алекса, наче предмети всередині намагалися втекти від своєї долі.

«Вибачте, — думав Алекс, відчуваючи свою провину, — якби можна було, я б цього не робив. Але так буде краще».

Він дійшов до ліфта і натиснув кнопку «вниз» на пошарпаній панелі. Десь далеко під ним доісторичні механізми пронизали тишу своїм свистом. Алекс здригнувся й озирнувся через плече, сподіваючись, що цей звук не розбудив нікого із сусідів. Звісно, сходами було б набагато тихіше, та він хотів дістатися пункту призначення якомога швидше, тож другого варіанта в нього не було.

Дзинь!

Двері ліфта розчахнулися з болючим скрипом.

Алекс ступив усередину й натиснув кнопку «П».

Підвал — його улюблене місце у всьому будинку. Страшний і дивний, до стелі набитий горами усіляких дрібничок колишніх мешканців, наче кладовище для нікому не потрібних речей. І найкрутішим у цьому підвалі був котел — залізний монстр, встановлений майже 60 років тому. Алекс називав його Старим Курякою.

Саме він був його пунктом призначення сьогодні.

Двері ліфта зачинилися, кабіна почала спускатися повільними, грубими ривками. Алекс нетерпляче притупував ногою. Хоч його рюкзак і був легшим, ніж зазвичай, здавалося, він якорем тягнув донизу.

«Мені стане краще, коли їх позбудуся, — думав він. — Просто жбурну в полум'я і піду геть. Навіть не лишуся подивитись, як горітимуть».

Звичайно, Алекс міг просто витрусити все з рюкзака у сміттєпровід, та й по всьому, але це здавалося йому жорстоким. Кремація у Старому Куряці була чимось благородним, ніби проводи загиблого воїна в останню путь через вогонь. Алекс вважав своїм обов'язком дати їм померти з честю. Зрештою, він їх створив.

Ліфт зупинився. Двері зі скреготом розсунулися.

Розгублений Алекс спантеличено повернув голову.

Замість підвалу перед ним простягався незнайомий коридор. Він глянув на цифровий дисплей зверху ліфта: 4. «Мабуть, зламався», — подумав він, із силою натискаючи кнопку «П». Ліфт не рухався.

Алекс розчаровано зітхнув.

«Схоже, доведеться-таки пішки».

Він вийшов з ліфта і рушив до сходів.

Четвертий поверх мав такий само вигляд, як і восьмий, лише був помітно темнішим. Алекс глянув на лампочки, чи не перегоріла котра, але всі наче були робочі. Та з якоїсь дивної причини їхнє світло не простягалось дуже далеко, ніби темрява саме цього коридору була густішою за інші місця.

«Це просто моя божевільна уява, — думав Алекс, незважаючи на відчуття холоду, що лоскотало його спину. — Лампочки, мабуть, просто старі або...»

І тут він почув голоси.

Вони лунали з квартири у кінці коридору. Спочатку йому здалося, що це просто люди, які там живуть. Однак чим ближче він підходив, тим гучнішою ставала лячна музика на фоні, і тоді Алекс зрозумів, що голоси належать персонажам фільму. Він широко всміхнувся, упізнавши діалог.

«Ніч живих мерців»!

Алексу було чотири, коли він уперше побачив цей фільм. Він мав спати, але дивні звуки з вітальні розбудили його, тож він виповз із ліжка, аби задовольнити свою цікавість. Його мама і тато пригорнулися на дивані з великою мискою попкорну. Алекс заховався за татовим кріслом і прикипів до телевізора.

Він ще ніколи не був таким наляканим — або таким щасливим — за все своє життя.

Коли батьки запримітили непрошеного гостя, було вже пізно. Алекс закохався. Наприкінці місяця його паровозики Томаси були змушені переїхати у кошик у підвалі, а їхнє місце посіли монстри, пластикові ікла та плюшевий привид Бу. Хлопчик розібрав свої пожежні машини та космічні ракети лего і побудував натомість будинок із привидами. У бібліотеці Алекс вимагав, щоб йому видавали лише книжки з картинками, де на корінцях були маленькі геловінські наліпки, хоча надворі був червень.

«Ніч живих мерців» познайомила його зі світом усього моторошного і за це посіла в його серці особливе місце. Почувши її зараз, він відчув неймовірне бажання передивитися фільм. Алекс підійшов до дверей квартири 4Е, ніби потрісканий радіохвилями саундтрек тягнув його до себе вудкою. Він приклав вухо до дверей. Де була одна з перших сцен фільму: на Барбару та її брата от-от нападуть зомбі на кладовищі.

«Я майже нічого не пропустив», — радісно подумав Алекс. На мить він геть забув про свій рюкзак і те, заради чого взагалі вибрався з дому цієї ночі. У голові був лише фільм. Він відчайдушно хотів його подивитися. Якби Алекс мислив раціонально, то, можливо, побачив би, що це було повним безглуздя. Адже він міг подивитися «Ніч живих мерців» коли завгодно на своєму iPad; це точно було кращою ідеєю, ніж стукати посеред ночі до незнайомих людей. На жаль, у той момент Алекс не мислив раціонально. Його зелені очі, зазвичай гострі та проникливі за окулярами, стали

нехарактерно пласкими, рот був роззявлений у розгубленому здивуванні, що надавало йому схожості з одним зомбі з фільму.

Алекс тричі швидко стукнув у двері. Майже одразу йому відчинила жінка, наче на нього й чекала.

— Ви тільки погляньте, — мовила вона, пронизуючи його своїм поглядом з голови до ніг. — Гість!

Жінці було десь під тридцять, її шкіра була темна, а коротке волосся стирчало. Вона була вдягнена в усе чорне, обличчя щедро нафарбоване, особливо навколо очей.

— Вибачте, — сказав Алекс, у якого в голові все закрутилося. «Що я тут роблю?» — Я не знаю, чому постукав. Я просто почув...

— Та-ак, і що почув? — жваво запитала вона, схилившись до нього. — Розкажи мені.

— Фільм.

Жінка посміхнулася. Між її зубами були невеличкі просвіти, через що вона скидалася на тих дивних риб, що світяться та полюють у найглибших частинах океану.

— Фільм, кажеш? — спитала вона зі щирою цікавістю. — Де щось новеньке. А який?

Алекс здивовано витріщився на жінку. Він досі чув гучну трансляцію по телевізору за нею: зомбі стукали у вікно машини Барбари, але вона поводитися так, наче нічого не чує.

— А ви не знаєте? — спитав Алекс.

— А звідки мені знати? Це фільм для тебе, а не для мене, — жінка ширше відчинила двері: — Хочеш подивитися? Певно, один із твоїх улюблених!

Промінь страху прорізав туман думок Алекса.

«Зараз глуха ніч, а я розмовляю з незнайомкою, ніби це зовсім нормально, — думав він. — Що зі мною не так?»

Він відступив на крок, збираючись втекти так швидко, як зможе... коли відчув неймовірний аромат із квартири.

Свіжоспечений гарбузовий пиріг. Його улюблений.

Він вдихнув заспокійливі запахи мускатного горіха та кориці, і його страх миттю розвіявся.

«Ця жінка мені не загроза, — думав він. — Це просто мила дамочка, що теж полюбляє фільми жахів!»

— Фільм називається «Ніч живих мерців», — сказав Алекс. — 1968 року. Режисер Джордж Ромеро.

— А-а, — протягнула жінка, — як цікаво. І я мала рацію? Це з твоїх улюблених?

— У десятці. Між «Впусти мене» і «Дзвінком», — Алекс пояснив, ніби перепрошуючи, — я люблю усе страшне.

— Ти мені вже подобаєшся, — сказала жінка, вишкіривши зуби у посмішці. — Неймовірно! Я вже збиралася розвалитися на дивані й дивитися кіно, коли подумала, що мені не вистачає компаньйона для перегляду, когось, хто справді розуміє, і ось тут ти!

Вона повністю розчахнула двері, Алекс побачив зручний на вигляд диван і журнальний столик, уставлений вівсяним печивом з родзинками та гарбузовим пирогом. Напроти цього затишного куточка величезний телевізор показував чорно-білі зображення, які йому так кортіло переглянути: Барбара кульгає до будинку фермерів, де вона буде у пастці до кінця фільму, а зомбі її переслідують. Алекс зачаровано зробив крок уперед.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ